

Rep.Nr.

2010/112

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 8 JANUARI 2010.

3DE KAMER

Bediendecontract
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak : DEXIA BANK BELGIE, naamloze
vennootschap, met maatschappelijke
zetel te 1000 Brussel, Pachecolaan
44,

appellante op hoofdberoep,
geïntimeerde op incidenteel beroep,
die ter openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester S.
Cleeren loco meester P. Maerten,
advocaat te Brussel,

tegen :

V Tony, wonende te

geïntimeerde op hoofdberoep,
appellant op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door meester A.
Bergmans, advocaat te Leuven.

★

★

★

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Het hof neemt kennis van de volgende procedurestukken:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak, door de vierentwintigste kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel op 19 december 2008,
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 20 februari 2009;
- conclusies voor de beide partijen;
- de voorgelegde stukken;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 11 december 2009, waarna de debatten werden gesloten en de zaak voor uitspraak werd gesteld op heden.

★

★

★

RELEVANTE FEITEN EN RECHTSPLEGING

De heer V trad op 1-5-1983 in dienst bij BAC private Spaarkas als stafmedewerker op het departement promotie. Hij werkte achtereenvolgens bij BAC CV, BACOB CV, Artesia Services, DEXIA, telkens na fusie en oefende verschillende functies uit in verschillende departementen van de bank.

De holding Artesia BC nam BACOB, Artesia Services, Artesia Bank en Dexia Bank over en veranderde haar naam in Dexia Bank België.

Voor die fusie oefende de heer V de functie uit van kwaliteitscoördinator bij de afdeling (of departement) Kwaliteit.

Van 1-5-1983 tot 31-12-1992 werkte hij op de promotiedienst waar zijn taak o.m. bestond uit het meten van de klantentevredenheid via periodieke enquêtes, het berekenen van het potentieel van de kantoren, het verbeteren van de verkoopprestaties door het formuleren van voorstellen tot verbetering via kwaliteitsteams, optimalisatie van werkmethodes en van de werking van het kantorennet via kwaliteitscirkels.

Van 1-1-1993 tot 31-3-2002 werkte hij op de afdeling kwaliteitsbeleid waar hij eerst assistent was en nadien kwaliteitscoördinator.

Bij de fusie van Dexia Bank en Artesia op 1-4-2002 verdween de functie van kwaliteitscoördinator. Van dan af was de heer V. tewerkgesteld als verantwoordelijke van de afdeling Communicatie Distributie. Zijn taak bestond in het uitwerken van een algemeen communicatiebeleid voor de afdeling Distributie over het hoe en waarom van de verschillende stappen in het integratieproces.

Op 13-9-2002 liet de heer V aan de heer C weten dat hij een aanbod had gekregen om elders als kwaliteitsmanager aan de slag te gaan en informeerde hij of er nog mogelijkheden voor hem waren om binnen Dexia opnieuw met kwaliteitsmanagement bezig te zijn.

De heer C antwoordde hem dat er op dat ogenblik geen plannen waren in die richting.

Op 19-9-2002 kwam de heer V hierop terug. Hij meende dat hij de verworven kennis en ervaring niet kon benutten in de functie die hem werd opgedrongen en informeerde naar de mogelijkheid om te kunnen vertrekken mits betaling van een opzeggingsvergoeding. Hij meende dat dit voorstel ook de bank ten goede kwam.

Op 22-9-2002 bevestigde de Bank hem dat hij niet in aanmerking kwam voor de betaling van een opzeggingsvergoeding, daar de vertrekregeling het laatste middel was in het sociaal plan.

In de loop van de maand september verzocht de Bank de heer V niet langer te zetelen in het extern kwaliteitsnetwerk bTQM. Als kwaliteitscoördinator was hij aangesteld als beheerder van de VZW Belgische Vereniging Kwaliteitsmanagement waarin hij Dexia Bank vertegenwoordigde.

Daarop maakte de heer V op 4-10-2002 een document over aan de heer V, adjunct-directeur HRM, waarin hij een overzicht gaf van zijn taken in de vorige en de huidige functie en zijn functie voorstelde als een kostenpost voor Dexia Bank zodat het geen goede zaak was voor de Bank hem in dienst te houden. Het document draagt als titel "Stopzetting van de arbeidsovereenkomst".

Hij stelde voor in onderling overleg een einde te stellen aan de arbeidsovereenkomst en verzocht om een voorstel van verbrekingsvergoeding in overeenstemming met zijn ancienniteit en salarisniveau.

De Bank liet hem weten dat er geen reden was om de heer V te ontslaan met betaling van een opzeggingsvergoeding.

Op 2-12-2002 stuurde de heer V een e-mail naar de heer V met als titel "afwerking en overdracht van projecten" met de stand van zaken betreffende de overdracht van projecten aan medewerkers.

In een brief van 23-12-2002 schreef de heer V dat de heer V de functie van verantwoordelijke Communicatie bij de afdeling Distributie kon blijven uitoefenen die beantwoordde aan zijn functie- en verantwoordelijkheidsniveau en dat Dexia Bank geen einde wenste te stellen aan de arbeidsovereenkomst.

Hij verwees naar de mogelijkheid voor elke medewerker die een andere functie wenste te bekleden om zich in te schrijven in het "Job Center".

De heer V schreef zich niet in bij het "Job Center" en met een brief van 30-12-2002, stelde hij dat zijn functie op een fundamentele wijze werd gewijzigd en hij om die reden een eenzijdige verbreking van het contract vaststelde.

Met brief van 2-1-2003 liet Dexia Bank weten dat er allerminst sprake kon zijn van een contractbreuk in haren hoofde en dat de heer V zelf het bedrijf had verlaten omdat hij elders aan de slag kon en het nodige had gedaan om zijn dossiers over te dragen.

Dexia Bank bevestigde haar standpunt nogmaals bij brieven van 17-4 en 24-6-2003, in antwoord op de door de heer V geformuleerde aanspraken in brieven van 27-3 en 12-6-2003.

Vanaf 2-1-2003 heeft de heer V zich niet meer op het werk aangemeld.

Aangezien geen minnelijke schikking kon worden bereikt, ging hij op 24-12-2003 over tot dagvaarding.

Hij vorderde de veroordeling van Dexia Bank tot betaling van een bedrag van 102.009,60 euro als verbrekingsvergoeding in latere conclusie gebracht op 137.037,46 euro en de wettelijke en gerechtelijke intresten op dat bedrag.

Bij op 29-1-2008 neergelegde conclusie vorderde hij bijkomend een schadevergoeding omdat hij de door hem aangekochte opties niet had kunnen lichten. Bij conclusie van 25-3-2008, neergelegd op 27 maart 2008, raamde hij de daardoor opgelopen schade op een bedrag van 2.649 euro.

Met het bestreden vonnis heeft de arbeidsrechtbank geoordeeld dat de heer V terecht impliciet ontslag lastens Dexia Bank had vastgesteld en verklaarde zij zijn vordering gedeeltelijk gegrond ten belope van een opzeggingsvergoeding t.b.v. 99.813,88 euro, onder afhouding van de sociale en fiscale inhoudingen en de wettelijke intresten op het daarmee overeenstemmend nettobedrag vanaf 1-1-2003 en de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding tot volledige betaling. Zij veroordeelde Dexia Bank tevens tot de kosten van het geding.

VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

Dexia Bank kan zich niet neerleggen bij de uitspraak van de arbeidsrechtbank. Zij verzoekt het hof deze te vernietigen en derhalve

de vorderingen van de heer V ongegrond te verklaren en hem te veroordelen tot de kosten van het geding.

In ondergeschikte orde vordert zij dat de intresten slechts zouden worden berekend op de nettobedragen waartoe zij zou veroordeeld worden.

De heer V stelde bij conclusie incidenteel hoger beroep in.

Hij vordert dat het hof het principaal hoger beroep als ongegrond zou afwijzen en het incidenteel hoger beroep gegrond zou verklaren; het vonnis principieel zou bijtreden, doch Dexia Bank zou veroordelen hem een opzeggingsvergoeding te betalen t.b.v. 124.900,66 euro onder afhouding van sociale en fiscale inhoudingen,

tot de wettelijke intresten op het overeenstemmend nettobedrag vanaf 1-1-2003 en de gerechtelijke

intresten vanaf de dagvaarding en Dexia Bank bovendien zou veroordelen tot betaling van een bedrag van 2.500 euro en de gerechtelijke intresten daarop vanaf de datum van het arrest.

Dexia Bank ten slotte te veroordelen tot de kosten.

BEOORDELING

I. ONTVANKELIJKHEID

Nu geen betekeningsakte wordt voorgelegd, kan worden aangenomen dat het hoger beroep, dat regelmatig is naar vorm, binnen de wettelijke termijn werd ingesteld. Aan de andere ontvankelijkheidsvereisten is eveneens voldaan. Het is derhalve ontvankelijk.

II. TEN GRONDE

De betwisting betreft de vraag wie van beide partijen de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd.

De heer V houdt voor dat Dexia Bank de arbeidsovereenkomst impliciet heeft beëindigd door eenzijdig zijn functie, essentieel bestanddeel van de arbeidsovereenkomst, in belangrijke mate te wijzigen.

Volgens hem was de functie van verantwoordelijke Communicatie Distributie niet gelijkwaardig aan de voordien uitgeoefende functie. Hij stelt deze slechts tijdelijk te hebben aanvaard, in afwachting dat hem een andere functie zou worden toegekend als kwaliteitsmanager en dat pas eind december 2002 duidelijk is geworden dat de Bank dergelijke functie niet meer zou creëren en hem geen andere gelijkwaardige functie zou toekennen.

Dexia Bank betoogt dat de heer V op 1-4-2002 de functie van verantwoordelijke Communicatie Distributie zonder enig voorbehoud heeft aanvaard en is blijven uitoefenen en pas in september tegen die functie bezwaar is beginnen maken nadat hij de kans had om elders als kwaliteitsmanager aan de slag te kunnen. Daarop stelde hij de Bank voor hem te laten vertrekken mits betaling van een opzeggingsvergoeding. Pas wanneer duidelijk werd dat zij niet het voornemen had de heer V mits toekenning van een opzeggingsvergoeding te ontslaan, heeft de heer V zich in september 2002 beroepen op een impliciet ontslag wegens de eenzijdige wijziging van zijn functie.

De functie werd door partijen niet als een wezenlijk bestanddeel van de arbeidsovereenkomst beschouwd, nu deze in de loop van de jaren verschillende keren is gewijzigd, zo stelt ze. Bovendien acht zij de nieuwe functie gelijkwaardig aan de vorige en kan er alleszins geen sprake zijn van een belangrijke wijziging.

Zij concludeert dat de heer V. zelf de arbeidsovereenkomst heeft verbroken door zich onterecht op impliciet ontslag te beroepen.

Principes

Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie, stelt een partij die eenzijdig een essentieel bestanddeel van de arbeidsovereenkomst in belangrijke mate wijzigt impliciet en onrechtmatig een einde aan die overeenkomst. (Cass. 1-12-1980, RW 80-81, I, 781; Cass. 7-2-1983, RW '83-'84, 1685; Cass. 27-6-1988, Arr.Cass. '87-'88, 1423; Cass. 7-3-1994, Arr.Cass. 1994, 232; Cass. 23-12-1996, Arr.Cass. 1996, 1247; Cass. 4-2-2002, JTT 2002, 121 noot C.WANTIEZ). Er is niet vereist dat zij ook de wil had de overeenkomst te beëindigen.

Het Hof van Cassatie leidt dit af uit de bepaling van art 1134 Burgerlijk Wetboek dat bepaalt dat wettig aangegane overeenkomsten partijen tot wet strekken en slechts kunnen worden herroepen met hun wederzijdse toestemming of op gronden die de wet erkent. (Cass. 29-2-1988, Arr.Cass. 87-88, 833; Cass. 11-9-1989, Arr.Cass. '89-90, 28; Cass. 20-12-1993, Soc.Kron. 94, 105, noot H.Funck en J.Degrauwe; Cass. 23-6-1997, RW '97-98, 1372 noot J.R.R.)

In principe wordt de overeenkomst door dergelijke eenzijdige wijziging van een substantieel bestanddeel ervan onmiddellijk beëindigd. De partij die de wijziging doorvoert geeft daarmee immers te kennen de overeenkomst zoals ze was afgesloten niet meer te zullen naleven.

De beëindiging moet echter wel worden vastgesteld door de andere partij. Deze kan er immers ook voor opteren de arbeidsrelatie onder gewijzigde voorwaarden verder te zetten en ervan af te zien de beëindiging in te roepen, zodat een nieuwe overeenkomst tot stand komt.

Het Hof van Cassatie oordeelt dat wanneer een werknemer die met een belangrijke eenzijdige wijziging van een essentieel bestanddeel van de

arbeidsovereenkomst wordt geconfronteerd, de arbeidsovereenkomst voortzet gedurende een langere termijn dan noodzakelijk om standpunt in te nemen t.a.v. het sluiten van een nieuwe arbeidsovereenkomst, dit kan impliceren dat hij er van afziet de beëindiging door de werkgever in te roepen, zelfs indien hij voorbehoud heeft geformuleerd. (Cass. 7-1-1980, RW '80-'81, 1214; Cass. 28-6-1982, Arr.Cass. '81-'82, 1367; Cass. 17-6-2002, JTT 2002, 417).

Aangezien het om een afstand van recht gaat, zal dat slechts het geval zijn indien de feiten niet voor een andere interpretatie vatbaar zijn. (Cass.23-1-2006, RABG 2006, 981 noot.V.Dooms)

De functie wordt algemeen als een wezenlijk bestanddeel van de arbeidsovereenkomst beschouwd, tenzij partijen anders zijn overeengekomen, doch zelfs indien partijen hebben bedongen dat een wijziging van de functie mogelijk is moet er toch van uit gegaan worden dat een evenwaardige functie moet worden aangeboden, tenzij partijen uitdrukkelijk anders zijn overeengekomen.

Toepassing op voorliggend geschil

De functie van kwaliteitscoördinator die de heer V voordien uitoefende werd bij de fusie op 1-4-2002 afgeschaft. Vanaf die datum werd de heer V aangesteld als verantwoordelijke Communicatie Distributie.

In de loop van de arbeidsverhouding heeft de heer V reeds diverse functies vervuld in verschillende afdelingen. Daaruit kan niet opgemaakt worden dat de functie niet als een essentieel element werd beschouwd. De achtereenvolgende functies werden steeds met de instemming van de heer V uitgeoefend en In ieder geval blijkt niet dat zij niet telkens minstens gelijkwaardig waren aan de vorige. Zo was hij bvb. eerst assistent van de kwaliteitscoördinator voor hij die functie zelf ging bekleden. Gelet op de anciënniteit van de heer V komt het overigens ook normaal voor dat hij in de loop der jaren promotie maakte.

De heer V houdt voor dat zijn functie van kwaliteitscoördinator door de directie als belangrijk werd aangezien. De aanstelling voor die

functie gebeurde immers door het directiecomité zelf na uitgebreide testen en interviews.

In de door hem georganiseerd maandelijkse "stuurgroep kwaliteit" onder leiding van een lid van het directiecomité kwam hij in contact met alle afdelingshoofden en CEO's van de andere banken binnen de groep en via die stuurgroep had hij impact op de beslissingen van de bank.

Hij bezat functionele bevoegdheid via de in de afdelingen aangestelde kwaliteitsconsulenten en hiërarchische bevoegdheid over zijn assistent.

In zijn nieuwe functie had hij noch functionele noch hiërarchische bevoegdheden, had hij minder verantwoordelijkheden en lag zijn werkvolume lager, had hij geen contact met directieleden en departementshoofden en had hij geen personeelsleden meer tot zijn beschikking.

Zijn functie zou beperkt zijn geweest tot het communiceren over de integratie van de IT-systemen tijdens de fusieperiode.

Zelfs financieel zou hij erop achteruit gegaan zijn nu hij geen variabele wedde meer genoot, doch de heer V toont niet aan dat dit effectief het geval was.

Dexia Bank merkt op dat de heer V die functie heeft aanvaard, hetgeen volgens haar hieruit blijkt:

-uit geen enkel stuk blijkt dat hij enig voorbehoud heeft gemaakt m.b.t. de hem toegewezen functie.

-op zijn loonbrieven werd de benaming "verantwoordelijke communicatie en distributie" vermeld

-de heer V betwistte nooit dat zijn naam voorkwam bij de functie "Communicatie" in de afdeling "Business Infrastructuur Distributiekkanalen op het organigram, het teamnet en de telefoonlijst op internet waarin telkens zijn naam voorkwam

-hij tekende zijn e-mails met vermelding Communicatie Distributie Dexia na zijn naam

-hij is zonder enig protest mee verhuisd met de rest van het team

-hij nam deel aan de teambuilding incentive

-in een e-mail van 19-9-2002 schreef hij: "Ik heb mijn goede wil getoond door in te gaan op het aanbod om een andere (weliswaar minder interessante) job uit te oefenen".

Het hof stelt vast dat de heer V. in die mail inderdaad bevestigde dat hij de functie had aanvaard en dat er op geen enkel ogenblik tussen 1-4-2002 en september 2002 enig protest of enig voorbehoud werd geformuleerd m.b.t. de uitoefening van die functie.

De heer V. stelt dat hij die functie slechts aanvaardde omdat hij "hoopte" dat het slechts een tijdelijke functie betrof. Uit geen enkel element blijkt echter dat de vennootschap hem dit zou hebben voorgespiegeld en de terugkeer naar zijn oude job in het vooruitzicht had gesteld. De taak die erin bestond alle afdelingen te informeren over de stappen van het integratieproces zou weliswaar mettertijd uitdoven, doch dit betekent nog niet dat ook de functie verantwoordelijke communicatie zou ophouden te bestaan. Zij kon nog anders worden ingevuld.

De heer V. merkt daarbij nog op dat de functieomschrijving pas in juni werd bekend gemaakt en dat zij bovendien zonder zijn medeweten nog eens werd aangepast en het aspect "kwaliteitszorg" eruit werd geschrapt. Dat zou hij pas op 9 september hebben vernomen. Dit kan nochtans niet worden afgeleid uit de berichten die hij in september naar zijn werkgever stuurde.

Dexia Bank antwoordt daarop dat de heer V. die de functie sedert begin april 2002 uitoefende in ieder geval reeds voldoende de gelegenheid had om de belangrijkheid en het niveau van zijn nieuwe functie te kunnen inschatten en waarderen. Het hof treedt deze zienswijze bij en ook de heer V. stelt dat hij reeds snel kon vaststellen dat die functie van een veel lager niveau was als zijn vorige functie. In een e-mail bericht van 24-6-2002 schreef hij reeds dat hij een functie vervulde met minder verantwoordelijkheden dan het jaar voordien. Uit die e-mail kan worden opgemaakt dat hij reeds het jaar voordien (2001) de functie van "kwaliteitsmanager" had moeten afbouwen die volgens de weging van DEXIA tot de tweede laagste functieklassse behoorde, in tegenstelling tot de beoordeling van die functie binnen BACOB.

Nadat hij in september had vernomen dat hij niet langer als beheerder kon zetelen in de VZW Qualiteits Management, stelde de heer V evenmin een eenzijdige wijziging vast die verbreking inhield.

In zijn bericht van 13-9-2002 schrijft de heer V "Ik heb een aanbod gekregen om elders als quality manager aan de slag te gaan. Het interesseert me wel, maar ik wil even nagaan of jij plannen hebt met TQM (Quality Management) klantentevredenheid of verbetercampagnes in DVV waar ik je bij zou kunnen helpen."

Uit dat bericht kan alleszins niet worden opgemaakt dat aan de heer V zou zijn beloofd dat hij opnieuw binnen het Quality Management aan de slag kon of dat buiten zijn medeweten het aspect "kwaliteitszorg" uit die functie zou zijn gelicht.

In zijn e-mail van 19-9-2002 komt hij terug op het externe aanbod en dringt hij aan op een door de Bank te betalen uitstapregeling die hem kennelijk reeds was geweigerd. Hij schrijft: "Ik begrijp de houding van de bank niet vermits er nog 1400 zetelmedewerkers en 870 kantoormedewerkers uit dienst moeten gaan. Ik heb mijn goede wil getoond door in te gaan op het aanbod om een andere (weliswaar minder interessante) job uit te oefenen. Dit speelt nu tegen mij. Ik vind het niet billijk dat medewerkers die intussen geen alternatieve job aanvaardden wel een goede omkadering krijgen en ik niet."

In geen van beide berichten beroept hij zich op een eenzijdige wijziging van zijn functie die een impliciet ontslag uitmaakt, hoewel de heer V zelf stelt dat hij midden september wist dat zijn werkgever niet overwoog hem opnieuw in de functie van kwaliteitscoördinator tewerk te stellen. Evenmin stelde hij zijn werkgever in gebreke hem een evenwaardige functie toe te kennen.

Nadat de vennootschap hem bij brief van 22-9-2002 nogmaals duidelijk had gemaakt dat zij hem niet wenste te ontslaan met een opzeggingsvergoeding, drong de heer V in een brief van 4-10-2002 waarbij hij zijn functie analyseert als een kostenpost voor de bank, nogmaals aan op beëindiging van de arbeidsovereenkomst "in onderling overleg" mits betaling van een opzeggingsvergoeding. Het hof stelt vast dat hij zich ook dan niet beriep op een

impliciet ontslag door de bank wegens een eenzijdige en aanmerkelijke wijziging van zijn functie.

De heer V stelt dat aangezien zijn taak erin bestond te communiceren over de integratie van de IT-sstemen tijdens de fusieperiode, de functie zou ophouden te bestaan doch deze bewering bewijst hij niet. Een andere invulling van die functie bleef nog steeds mogelijk.

Hij houdt nog voor dat hij al die tijd binnen de Dexia-groep op zoek is blijven gaan naar een inhoudelijk volwaardige functie, maar betwist niet dat hij zich niet heeft ingeschreven in het Job Center dat werd opgericht om werknemers die wensten te muteren een nieuwe betrekking te bezorgen.

Dit Job Center werd in het leven geroepen bij Collectieve arbeidsovereenkomst inzake omscholing en heroriëntatie, binnen de onderneming afgesloten op 2-7-2002 met de bedoeling aan de werknemers werkelijke reconversiemogelijkheden aan te bieden overeenkomstig hun profiel en zoveel mogelijk beantwoordend aan hun verwachtingen(art 2§1). De CAO bepaalde dat de invulling van de vacatures buiten de perimeter van de eigen afdeling noodzakelijkerwijze via het Job Center diende te gebeuren en HRM de bevoegdheid had interne "headhunting" te blokkeren. (art 9)

Uit de door Dexia Bank aangebrachte elementen blijkt dat de heer V aanstuurde op de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst en het bekomen van een opzeggingsvergoeding, zowel uit de e-mail van 19-9, zijn brief van 4-10-2000 maar ook uit de overdracht van zijn projecten aan andere werknemers in de loop van de maand december.

Pas eind december 2002 heeft de heer V zich beroepen op het impliciet ontslag van de werkgever wegens eenzijdige en aanmerkelijke wijziging van zijn functie. Anders dan de arbeidsrechtbank is het hof van oordeel dat de heer V niet binnen een redelijke bedenktijd standpunt heeft ingenomen m.b.t. de doorgevoerde wijziging. Hij heeft de nieuwe functie gedurende 6 maanden uitgeoefend zonder de werkgever ook maar in gebreke te stellen hem een evenwaardige functie aan te bieden en zelfs indien men zou aannemen dat hij pas midden september volledige kennis had van het voornemen van de Bank hem niet naar zijn vroegere functie te laten terugkeren, dan nog is er drie

maanden en een half over gegaan voor de heer V zich op de verbreking heeft beroepen.

Het hof leidt hieruit af dat de heer V in eerste instantie de gewijzigde overeenkomst heeft aanvaard en ervan heeft afgezien zich op de onrechtmatige beëindiging te beroepen. Hij kon daarop later niet meer terugkomen.

Al die tijd trachtte de heer V bovendien een minnelijke uitstapregeling te bekomen omdat hij elders aan de slag kon.

Het ziet er derhalve naar uit dat de heer V zich uiteindelijk op impliciet ontslag heeft beroepen, omdat zijn werkgever niet wenste in te gaan op zijn verzoek tot een minnelijke beëindiging mits uitbetaling van een opzeggingsvergoeding.

Door onterecht de onrechtmatige beëindiging van de overeenkomst lastens de Bank in te roepen heeft de heer V zelf onrechtmatig een einde gesteld aan de arbeidsovereenkomst en kan hij geen aanspraak maken op een opzeggingsvergoeding.

Schadevergoeding wegens de onmogelijkheid de aandelenopties te lichten waarop hij belastingen heeft moeten betalen.

De heer V verduidelijkt dat het om de opties gaat die werden toegekend volgens het aandelenoptieplan 2000. Hij legt uit dat deze gratis werden aangeboden en dat de personeelsleden schriftelijk moesten weigeren indien zij die niet wensten te aanvaarden.

Hij ontving 25 opties en stelt deze uit loyaleit met zijn werkgever te hebben aanvaard.

Hij betaalde daarop een belasting van 1.132 BF per optie. Hij zou die opties pas na 3,5 jaar kunnen verzilveren.

Aangezien collega's door het lichten van 25 opties een bedrag ontvingen van 100.000 BF of 2.500 Euro, meent hij dat zijn schade minstens gelijk is aan dat bedrag.

Dexia Bank toont aan dat de heer V 30 opties ontving in het aandelenoptieplan 1999 die hem op 29-8-2003 werden uitbetaald voor een bedrag van 3.479,10 euro. Zij betwist niet dat hij in 2000 opnieuw 25 opties ontving.

Zij wijst erop dat het aandelenoptieplan in punt 2.7 voorziet dat de deelnemers aan het plan hun opties konden uitoefenen in de loop van twee uitoefenperiodes en indien zij dit niet deden, het recht op uitoefening van de opties verloren.

Zij verwijst tevens naar de regels die gelden bij beëindiging van de dienstbetrekking onder punt 2.9.

Daarin wordt bepaald dat wanneer de werknemer vrijwillig uit de dienstbetrekking vertrekt voor 1-7-2003, hij onherroepelijk het recht verliest om zijn opties uit te oefenen.

Het hof is van oordeel dat de heer V. vrijwillig zijn dienstbetrekking heeft verlaten op 2-1-2003, zodat hij geen aanspraak kan maken op een schadevergoeding omdat hij zijn opties niet heeft kunnen uitoefenen.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Verklaart het principaal hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Hervormt het bestreden vonnis.

Verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk, doch ongegrond.

Legt de kosten van beide aanleggen ten laste van de heer V. overeenkomstig artikel 1017, eerste lid, Ger. W.

Vereffent het bedrag van de proceskosten, in hoofde van DEXIA BANK BELGIE NV begroot op 1.100 euro rechtsplegingsvergoeding voor de procedure voor de arbeidsrechtbank (zoals gevorderd) en 5.000 euro rechtsplegingsvergoeding voor de procedure voor het arbeidshof (zoals gevorderd).

Aldus gewezen door de 3de kamer van het Arbeidshof
te Brussel en ondertekend door :

Mevr. G. BALIS: Kamervoorzitter.

Mevr. L. REYBROECK : Raadsheer in sociale zaken
als werkgever,

De heer A. LEURS : Raadsheer in sociale zaken
als werknemer-bediende,

En bijgestaan door :

D. DE RAEDT : Griffier,

L. REYBROECK,

A. LEURS,

D. DE RAEDT,

G. BALIS,

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de
3de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 8 januari
2010 door Mevr. G. BALIS, Kamervoorzitter,
bijgestaan door D. DE RAEDT, griffier,

D. DE RAEDT,

G. BALIS,

